

[Alfred Jensen.]

fald på Sovjetunionen. (*H. C. Hansen*: Sikke noget sludder, sikke noget vrøvl!). Det ærede medlem og andre burde i stedet for at sige vrøvl være Sovjetunionen taknemlig for, at den havde gennemskuet dette spil og derfor havde truffet sine foranstaltninger til at sikre integriteten for Sovjetunionen ... (*H. C. Hansen*: Nå, for Sovjetunionen!) ... ja, jeg kan også, når det ærede medlem ønsker det, føje til også for andre stater, der kæmpede for deres frihed og selvstændighed. Hvis Sovjetunionen ikke havde opstillet et sådant forsvarsberedskab, ville de herrer, der taler så meget om kommunistisk imperialisme, i øjeblikket være beskæftiget med helt andre ting. Hvis det var lykkedes Hitler og hans horder at trænge frem til Ural, var der ikke kommet nogen anden front, hverken i 1944, i 1945 eller 1946; jeg har vel næsten lov til at hævde, at der var ingen anden front kommet indtil dato, og det vil sige, at vi havde vansmægtet under det fascistiske diktatur. Det var jo — man kan svinge sig op til alle de højder, man vil —, det var jo Sovjetunionen, som knækkede ryggraden på Hitlernazismen, og som slog den tyske militærmaskine i stykker. Det burde man ikke alene have takket Sovjetunionen for i 1945, men det burde man have taget i betragtning i den politik, der er blevet ført i perioden siden, også når man drøfter spørgsmål af den karakter, vi behandler her.

Jeg synes også, at der i perioden efter krigen ligger beviser nok for, at Sovjetunionen absolut ikke har aggressive hensigter. Jeg har tidligere nævnt rømningen af Bornholm. Jeg kan føje andre områder til, som Sovjetunionens tropper besatte som et led i nedkæmpningen af Hitlernazismen, og som de rømmede i henhold til løfter og aftaler. Såfremt Sovjetunionen havde haft planer om at føre en aggressiv politik, planer i den retning, som det ærede medlem hr. Kristen Amby antydede, havde den nok ladet sine tropper blive på alle disse fremskudte positioner ... (*H. C. Hansen*: Hvem har egentlig bestilt dig til denne lange redegørelse?) ... men det gjorde den jo ikke. Hvem der har bestilt mig; det har de vælgere, der har valgt mig, og de mennesker, jeg er færdedes imellem fra min tidligste barndom. Dér råder ikke den sikkerhed, dér råder ikke den sarkasme, som det ærede medlem giver udtryk for, dér er man ængstelig for udviklingen, og dér kan man absolut ikke se, at der er nogen begrundelse for den tale, der her føres til torvs om, at Sovjetunionen har planer om at overfalde andre lande. Man kan også se, at det ved andre lejligheder bliver

erkendt i kronikker, artikler og taler, at det ikke just er selve Sovjetunionen, man frygter, men kommunisterne, og derfor taler man om, at der skal føres præventiv krig.

Ved forslaget første behandling omtalte jeg, hvorledes man i sommer, da det kinesiske spørsmål var på dagsordenen, i Amerika talte om, at man, hvis Kina ikke bøjede sig for USAs ønsker, ville kaste atombomben over Sovjetunionen. Det var tydeligt udtryk for, hvad atombomben, hvad det amerikanske militær skal bruges til. Nu, medens denne debat står på, har en politiker, som ikke befinder sig i Amerika, men i England, gjort os den tjeneste at forklare, hvad Sovjetunionen kan vente sig af Atlantmagterne. Han siger, at Sovjetunionen måske nok ikke vil fremkalde krig, men den skal have besked om, i hvilke tilfælde den kan vente at der kommer krig, og så nævner vedkommende politiker Italien. Ja, det drejer sig om den engelske politiker Duff Cooper. Han siger: hvis det italienske folk skulle lave revolution, må Sovjetunionen gøre sig klart, at det betyder krig for Sovjetunionens vedkommende.

Det er sådanne politikere, der ynder at kalde sig demokrater, og som vel også engang imellem fester for menneskerettigheds-erklæringen! I henhold til denne har folk, der er undertrykte, ikke alene ret, men pligt til at rejse sig, og der står ikke noget om, at denne pligt og denne ret er begrænset til feudalistiske samfundsformer. Nej, der står, at man har en sådan pligt, og det er klart, at den naturligvis både gælder det italienske folk, den italienske arbejderklasse og befolkningen i Asien, Afrika eller andre steder, hvor lande og folk er undertrykt. Sådanne udtalelser viser os, hvilke planer man har, og siger os også, hvad vi kan vente os i den kommende tid. For der er vel ingen, der er i tvivl om, at Asiens folk, de undertrykte arbejdere, ikke i det lange løb finder sig i at leve under kapitalistisk udbytning med oprustning, krise, nød og elendighed, og der er vel ingen, der tror på, at Asiens folk ikke vil fortsætte deres befrielseskamp.

Jeg ved meget vel, at de forskellige pagtpolitikere, ikke mindst de danske, vil sige: ja, men skulle der ske noget af det, som Duff Cooper taler om, kan vi i henhold til artikel 5 i Atlantpagten sige os løs; vi bestemmer selv, om vi vil deltage i en sådan krig. Jeg synes nu, at erfaringerne viser, at vi ikke er så forfærdelig stærke i knivhandelen og absolut ikke på noget område har vist evne eller kraft til at gå imod de ønsker, som næres i den amerikanske